

στην ἀρχὴν δὲν εἶδα παρὰ τὰ χαρτονομίσματα καὶ τὸ χαρτί μετὰ τὸ ὄνομά σας. "Ω! μὴ φοβᾶσαι, προσέθηκεν ὁ ἄγνωστος παρατηρῶν ἀσκαρδαμυκτὴν τὸν μνηστῆρα τῆς Θηρεσίας, θὰ σᾶς δώσουν πίσω τὸ πορτοφόλι καὶ τὰ χαρτονομίσματα, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι διὰ τὰ λαβετε γρηγορώτερ, θὰ κάμετε καλὰ νὰ ἔλθετε μαζί μου.

[Ἐπειτα συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΤΗ

ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ

Ἰσπανικὸν Διήγημα.

[Συνέχεια].

— Ὁ γιατρός! ὁ γιατρός, γιὰ ὄνομα Θεοῦ. Ποῦ εἶνε ὁ Οὐραμπιέτα; ποῦ εἶνε;

Καὶ ἐζητοῦσε παντοῦ τὸν γιατρὸν καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἀνησυχοῦσαν. Ὁ Ζουκαράγας μετὰ τὸ χαμογέλοιό του ἔλεγε: «Ἄς περιμένωμε. Ὁ Οὐραμπιέτα θὰ ποκοιμήθηκε. Εἶχε τόση δουλειὰ ἀπόψε.»

Ἐξαφνα τρέχει ἓνας λοχίας στοὺς ἀξιωματικούς μετὰ τὰ δάκρυα στὰ μάτια καὶ ὠχρὸς. Μέσα εἰς τοὺς νεκροὺς εὐρήκων καὶ τὸν Οὐραμπιέτα ποῦ τὸν ἐκτύπησε μιὰ σφαῖρα, τὴν ὥρα ποῦ ἐπεριποιοῦνταν ἓνα πληγωμένο. Αὐταῖς ἡ σφαῖραις σκοτώνουν καὶ ἐκείνους ποῦ γιατρεύουν καὶ κείνους ποῦ σκοπεύουν.

Οἱ καρλισταὶ ὅλοι ἔμειναν χωρὶς μιλιὰ. Ἡ πληγὴ τοῦ Ζουκαράγα ἔμπορῶσε νῆνε καὶ ἐπικίνδυνος. Καὶ πουθενὰ γιατρός νὰ τὴν περιποιηθῇ. Νὰ προσκαλέσουν ἀπὸ τὸν ἄλλον στρατὸν τοῦ Γκάρνηντω ἦτον ἐπικίνδυνον. Καὶ ὁ Ζουκαράγα ἔχανε πολὺ αἷμα. Ἐνας ἀξιωματικὸς τότε ἐπροχώρησε εἰς τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἐφώνησε:

— Εἶνε κανεὶς γιατρός ἀπὸ σᾶς;

Οἱ στρατιῶται τοῦ Γκάρνηντω ἐκυττάχθησαν. "Οχι, δὲν ἦταν κανεὶς γιατρός, ὅλοι στρατιῶται.

— Κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ δέσῃ μιὰ πληγὴ;

— Ναί, ἐγώ, ἀπεκρίθη τότε ἓνας ἄνθρωπος.

— Προχώρησε.

Ὁ ἄνθρωπος ἐβγήκε ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους. Ἐπροχώρησε μετὰ τὴν κεφαλὴν ψηλά. Ἦτο ὁ Ἀρακὴλ.

— Δὲν εἶσαι στρατιώτης; εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς.

— "Οχι.

— Πῶς βρῖσκεσαι αὐτοῦ;

— Γιατὶ μ' ἐπιασαν. Ἐγὼ δὲν πολέμω. Ἐπήγαίνα εἰς τὸ Μπιλμπάο νὰ δῶ τοὺς συγγενεῖς μου, καὶ ἡ μάχη μ' ἐμπόδισε νὰ προχωρήσω.

— Καὶ ξέρεις τίποτε ἀπὸ γιατρίκα;

— "Οχι, ἀλλὰ ξέρω καὶ γιατρεύω πληγαίς. Κάνω κάποτε τὸν ταυρομάχο.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔφερε τὸν Ἀρακὴλ

ἔμπροστὰ εἰς τὸν Ζουκαράγα καὶ αὐτὸς ἐσήκωσε τὰ μάτια του, τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του, καὶ τὸν κύτταξε καλὰ. Ὁ καρλιστὴς ἀρχηγὸς ἐζητοῦσε ἐξηγήσεις.

Ὁ Ἀρακὴλ εἶπε πάλι τὰ ἴδια.

— Εἰσαι ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπο. Γιατὶ νὰ μὴν εἶσαι μετὰ τὸν ἀληθινὸ βασιλέα; ἡρώτησεν ὁ Ζουκαράγας.

— Γιατὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι μετὰ κανένα.

Οἱ καρλισταὶ ἀξιωματικοὶ τὸν ἐκύτταξαν μετὰ ἀμφιβολίαν καὶ ἡ ἀπόκρισίς του τοὺς ἔκαμε νὰ ψιθυρίζουν μεταξὺ τους. Ὁ Ζουκαράγας τότε:

— Καθένας εἶν' ἐλεύθερος, εἶπε.

Ἐπειτα δὲ ἐνῶ τὸν ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ εἰς τὰ μάτια,

— Ἐρεῖς εἶπες νὰ γιαιτρεύῃς πληγαίς; τὸν ἡρώτησε. Ἐμπορεῖς μοναχὰ νὰ μοῦ ἐλαττώσῃς τοὺς πόνοους; Ὑποφέρω πολὺ.

Τοῦ ἔδειχνε τὸ πόδι γυμνὸ, κατακοκκινισμένο ἀπὸ τὸ αἷμα μετὰ ἀνασηκωμένο πανταλόνι.

Ὁ Ἀρακὴλ ἔβγαλε ἀμέσως τὸ σακάκι του, ἐξέσχισε τὸ ἀριστερὸ μανίκι ἀπὸ τὸ ποκάμισό του καὶ σ' αὐτὸ τὸ πανί ἐπάνω ἔχυσε σιγὰ-σιγὰ, χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν μερικαῖς σταλαγματικαῖς ἀπὸ τὸ ὑγρὸ ἐκεῖνο ποῦ ἐφύλαττε εἰς τὸ δακτυλίδι του.

Ἐπειτα ὠχρὸς ἐπλησίαζε εἰς τὸν Ζουκαράγα.

Τὸ χέρι τοῦ Ἀρακὴλ δὲν ἔτρεψε, ἐνῶ ἐκρατοῦσε τὸ πανί ποῦ ἐφαινόταν ἐπάνω μιὰ κίτρινη βούλα. Κι' ἐκεῖ ποῦ πῆγε νὰ γονατίσῃ ἔμπροσς τὸν Ζουκαράγα γιὰ νὰ τὸ δέσῃ, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς εἶπε εἰς τὸν καρλιστὴν ἀρχηγό:

— Μὰ δὲν τὸν ξέρομε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ ἐκεῖνος γελαστὸς ἀπήντησε:

— Ἀλήθεια. Μὰ ποτὲ δὲν ἔξερε κανεὶς οὔτε τὸν γιατρός, οὔτε τὸν παπᾶ.

Καὶ ἐξάπλωσε τὸ πληγωμένο πόδι του εἰς τὸν Ἀρακὴλ.

— Καὶ αὕτῃ ἡ κίτρινη βούλα; ἡρώτησεν ἓνας λοχαγός.

— Εἶνε γιατρικὸ δ' ἐκὸς μου γιὰ τῆς πληγαίς, εἶπεν ὁ Ζουάν.

— Καλὰ.

Καὶ ὁ Ζουκαράγας τὸν ἀκολουθοῦσε καλὰ-καλὰ μετὰ τὰ μαῦρά του μεγάλα μάτια καὶ ἅμα τοῦ ἔβαλε εἰς τὴν πληγὴν ἐπάνω τὸ πανί:

— Ἄ! τὴν εἶμαι καλλίτερα, εἶπε, καὶ σὺ ἔμπορεῖς νὰ πηγαίνῃς. Εἰς' ἐλεύθερος.

— Μὰ... στρατηγέ... εἶπεν ἓνας ἀξιωματικὸς.

Ὁ Ζουκαράγας ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν.

— Νὰ μὴν τοῦ κάνω καὶ γὼ ἓνα καλὸ, ἀφοῦ ἐκεῖνος μετὰ ἰατρεύει.

Ἐπειτα ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν Ἀρακὴλ:

— Θέλεις τίποτ' ἄλλο;

— "Οχι, τίποτε.

Ὁ Ζουκαράγας ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπη του μίαν μικρὰ σιγαροθήκη καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀρακὴλ.

— Γιὰ νὰ μετὰ θυμάσαι.

— "Οχι, εἶπεν ὁ Ζουάν.

— "Ω! ὦ! εἶπεν ὁ Ζουκαράγας καὶ ἐχαμογέλασε, φοβοῦμαι πολὺ μήπως δὲν ἀγαπᾷς καθόλου τοὺς καρλιστάς. Δὲν θέλεις τίποτε ἀπὸ μένα;

— Πέρνω ἓνα σιγάρο.

Ὁ Ἀρακὴλ ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν σιγαροθήκην ἓνα σιγάρο καὶ τὸ ἐκύτταξε καλὰ καλὰ καὶ τὸ ἔστρεψε εἰς τὰ δάκτυλά του πρὶν νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὴν τσέπη, ὅταν ὁ Ζουκαράγας τὸν ἡρώτησε:

— Καὶ τ' ὄνομά σου;

— Ζουάν Ἀρακὴλ.

— Καλὰ λοιπόν, Ἀρακὴλ, πῆγαίνα εἰς τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ περίμενε νὰ πάρωμε τὸ Μπιλμπάο γιὰ νὰ δῆς καὶ σὺ τοὺς συγγενεῖς σου. Δὲν θ' ἀργήσωμε. Δὸς μου τὸ χέρι σου.

Ὁ Ἀρακὴλ ὠχρὸς ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ πληγωμένου, ἐφόρεσε τὸ σακάκι του καὶ ἀφοῦ ἐχαιρέτισε τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ἔφυγε σιγὰ-σιγὰ, ἐνῶ ἀπὸ πίσω τὸν ἀκολουθοῦσε τὸ μάτι τοῦ καρλιστοῦ ἥρωος.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ γέρον Γκάρνηντων εἶδε τοὺς στρατιώτας του νὰ τοῦ φέρουν εἰς τὰς σκηνάς του τὸν ἴδιο νέο ποῦ τοῦ εἶχε ὁμιλήσει πρὸ ἑξ ἡμερῶν εἰς τὸ Ἀγιουνταμιέντο.

Ὁ στρατηγὸς ἦτο θυμωμένος ἀπὸ τὴν τελευταία καταστροφὴ καὶ ἐφοβέριζε πῶς θὰ σκοτωθῇ.

Τὸν Ἀρακὴλ τὸν ἐδέχθηκε σὰν σκυλί.

— Τί θέλεις σὺ ἐδῶ; Ποιὸς μοῦ λέγει πῶς δὲν τοὺς εἰδοποίησες ἐκείνους τοὺς καρλιστάς;

— Τί θέλω, στρατηγέ; Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω... νὰ μιλήσω μοναχὰ εἰς σέ.

Καὶ τὰ ἔλεγε μετὰ τόσην ἀπόφασιν, ὥστε ὁ γέρον Γκάρνηντω ἐκατάλαβε ὅτι κατὰ ἔτρεχε καὶ ἔκαμε νόημα εἰς τοὺς ἀξιωματικούς νὰ ἔβγουν ἔξω.

— Λοιπὸν τί τρέχει; τὸν ἡρώτησεν, ἀφοῦ ἔμειναν μόνοι.

[Ἐπειτα τὸ τέλος].

ΑΙΣΩΠΟΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσεῖτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξαν συνδρομὴν τῶν ν' ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τόμος καλλιτεχνικώτατος ἐκ 312 σελίδων

μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου

γραφέντος ὑπὸ τοῦ κυρίου

Θ. ΑΝΝΙΝΟΥ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΜΗΛΟΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Δι' ἀμφοτέρω τὰ φύλα, διὰ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ τάξιν.

Τιμὴ χρυσοδέντων διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 4.
Ἀπλῶν μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου » 3.
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν πληρωτέα εἰς φρ. χρυσῶ.